

можливостей і напрямів інтегрування до неї України.

2) Гостро постають питання і безпеки у сфері зовнішньоекономічних відносин, і взагалі економічної безпеки, які необхідно розв'язувати з позицій активного конкурентного протистояння на світовому ринку.

3) Спроби активного спілкування та діалогу з міжнародними фінансовими інститутами - як гарантими входження України до світового ринку і оновлення економіки - поки що спричиняють неадекватну реакцію широких кіл української громадськості, оскільки досі чітко не визначено орієнтири нашої держави ні в розвитку внутрішньої економіки, ні в пошуках її майбутнього місця у світовому господарстві.[3,с.222-228].

Нашому уряду, створюючи «Курс на Євроінтеграцію» треба дивитися на Європу не як на «касу взаємодопомоги», а як на школу ефективної інноваційної економіки, високих соціальних стандартів, розвиненої демократії та ефективного управління суспільним розвитком.Європейська інтеграція — це курс на імплементацію європейських рецептів успіху на українському ґрунті. Європа, навіть попри всі свої нинішні негаразди, залишається взірцем успіху для країн світу. Євроінтеграційна політика України має зберегти свій пріоритетний статус, однак стає більш приземленою, прагматичною. [4,с.8-10].

Отже, для України Євроінтеграційна політика - це шлях модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, створення нових робочих місць, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного товаровиробника, вихід на світові ринки, передусім на ринок ЄС. Як невід'ємна частина Європи, Україна орієнтуватиметься на чинну в провідних європейських країнах модель соціально-економічного розвитку.

Список використаних джерел:

1. Газета «Джерело тижня. Україна» - 2013. - с. 6-9
2. Смирнова К. Європейська інтеграція та Україна / К. Смирнова // Право України. – 2011. с. 153-158.
3. Черноплеча О. Історичні передумови європейської інтеграції та нова роль Євросоюзу в глобальній економіці / О. Черноплеча // Вісн. Тернопіл. нац. екон. ун-ту. – 2010. с. 222-228.
4. Горенко О. Європейська соціальна модель і європейські перспективи України / О. Горенко // Віче. – 2009. с. 8-10.

Економіко-правові та політико-правові передумови становлення Європейського Союзу

Турова Є.О., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри **Юрковська Л.Г.**

Європейський Союз (European Union) – унікальне об'єднання країн Європи, які через створення спільного ринку, економічного та валютного союзу, а також шляхом реалізації спільної політики й діяльності мають на меті забезпечити безперервне економічне зростання, соціальний розвиток і згуртованість країн-учасниць. Держави Європейського Союзу (ЄС) створили спільні інституції, яким делегували частину своїх національних повноважень так, що рішення в певних сферах загальних інтересів можуть ухвалюватись демократичним шляхом на загальноєвропейському рівні. Таке усупільнення суверенітетів називають також «європейською інтеграцією».

Європейська інтеграція є одним з пріоритетних завдань, що стоять перед Українською державою. Саме тому обрана тема дослідження є актуальною.

Європейцям потрібно було пережити дві світові війни, перш ніж вони замислилися над необхідністю об'єднання своїх країн на зовсім нових засадах. На той час у світі існувало дві супердержави: СРСР та США. Західна Європа побоювалась сили та величі Радянського Союзу і шукала шляхи протидії його військовій могутності. Саме тоді, у 1946 році Прем'єр-міністр Великобританії Вінстон Черчіль у своїй історичній промові в Цюриху (Швейцарія) заявив про необхідність створення «свого роду Сполучених Штатів Європи». [1]

Влітку 1947 року почав діяти американський план Маршалла, метою якого було сприяння прискореному відродженню економіки Європи. Допомогу було запропоновано всім державам континенту, проте прийнята вона була лише тими країнами, які в подальшому стали називатися Західною Європою.

Для розподілу допомоги згідно з планом Маршалла у 1948 році було засновано Організацію Європейського Економічного Співробітництва (яку згодом було перейменовано в Організацію Економічного Співробітництва та розвитку), а в 1949 році було створено

Раду Європи (це об'єднання 40 країн, що займається переважно питаннями освіти і культурного співробітництва. Не плутати з Європейською Радою — вищим органом, який визначає основні політичні орієнтири Європейського Союзу, див. п. 3). У 1948 р. почав діяти митний союз країн Бенілюксу, який об'єднав Бельгію, Нідерланди та Люксембург. [2]

Країни об'єднувалися, інтеграція нарощувала темпи. Перші конкретні кроки на шляху до нового союзу було зроблено завдяки французам Жаку Моне та Роберту Шуману, яким належить ідея і план створення Європейського об'єднання вугілля і сталі (ЄОВС). Це відбулося 9 травня 1950 року і відтоді ця дата відзначається як День Європи.

Спочатку до складу ЄС входило шість країн: Бельгія, Німеччина, Франція, Італія, Люксембург і Нідерланди. Право приймати рішення з питань, які стосувалися вугільної та сталеливарної промисловості у цих країнах, було передано незалежному наднаціональному Верховному органу, першим президентом якого став Жан Монне. ЄОВС функціонувало настільки успішно, що за кілька років його шість країн-учасниць вирішили піти далі та об'єднати також інші галузі економіки. У 1957 р. вони підписали Римські договори, якими було засновано Європейське співтовариство з атомної енергії (Євроатом) і Європейське Економічне Співтовариство (ЄЕС). Країни-учасниці цих співтовариств домовилися про скасування торговельних бар'єрів між ними та формування «спільного ринку». [3]

У 1967 р. інституції трьох європейських співтовариств злилися. З того часу почали діяти єдина Комісія, єдина Рада Міністрів і єдиний Європейський Парламент. Починається подальше розширення об'єднання. Данія, Ірландія та Велика Британія вступили в ЄС у 1973 р., Греція – у 1981 р., Іспанія та Португалія – у 1986 р., Австрія, Фінляндія та Швеція – у 1995 р., а у 2004 р. відбулося найбільше розширення ЄС, коли до нього приєдналися 10 нових країн – членів. Це такі як Чехія, Естонія, Кіпр, Латвія, Литва, Угорщина, Мальта, Польща, Словенія, Словаччина. Болгарія та Румунія стали членами ЄС в 2007 р. У 2005 р. Хорватія та Туреччина розпочали переговори щодо вступу.

У вересні 2014 року, після ратифікації Верховною Радою України та Європарламентом Угоди про асоціацію України та ЄС, України перетворилася на одного з реальних претендентів на вступ до ЄС в контексті перспектив стратегічного розвитку нашої держави. На цьому шляху нашої державі слід враховувати досвід вступу до ЄС інших країн Європи.

Список використаних джерел:

1. Вільям Волес і Гелен Волес. Творення політики в Європейському Союзі / Пер. з англ. Р. Ткачук – К.: Основи, 2004.
2. Ковалевський В.В. Міжнародні організації: Навч. посібник для вищих навчальних закладів – К.: ЦУЛ, 2003.
3. Грицяк І.А. Право та інституції Європейського Союзу: Навчальний посібник – К.: КІС, 2006.

Загально правова характеристика принципу верховенства права

Чиренко Н.М., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри **Юрковська Л.Г**

Поняття «верховенство права» увійшло в обіг національної юриспруденції із прийняттям Конституції України 1996 року. Отже, це явище є відносно новим для України, хоча і має давню історію. Проблеми ідеальної держави, панування закону досліджували такі видатні мислителі тієї епохи як Платон, Аристотель, Цицерон та інші. В епоху Просвітництва питання природного стану, походження держави, суспільного договору, народного суверенітету з'ясовували такі діячі як Дж. Локк, Ж.Ж. Руссо, Ш.Л. Монтеск'є та інші.

Ідеал верховенства права став нині чи не найпопулярнішим у всьому світі. До нього постійно звертаються політичні діячі не лише Заходу, для якого верховенство права традиційно є однією з найвищих демократичних цінностей, а й Сходу. Все частіше верховенство права як принцип фіксують у національних конституціях і законах, ним активно оперують міжнародні й національні суди.

Принцип верховенства права все активніше проникає до правової системи України, однак на цьому шляху він стикається із різноманітними труднощами як об'єктивного, так і суб'єктивного характеру. По-перше, в національному праворозумінні продовжує домінувати позитивістський підхід. По-друге, в українській юридичній практиці та юридичній науці відсутнє його єдине (спільне) розуміння. [2]

Попри таку розбіжність у поглядах, можна вважати, що принцип верховенства права є сукупністю морально-правових цінностей, відповідно до яких мають регулюватися відно-